

OSIĄGNIĘCIA

- 1) Identyfikacja czynników wpływających na większą lub mniejszą skłonność Parlamentu Europejskiego (PE) oraz Rady do zawierania porozumień pakietowych (tj. wymiany preferencji) w procesie legislacyjnym UE, zwłaszcza w najważniejszej, zwykłej procedurze ustawodawczej.
- 2) Odkrycie istotnego wpływu pakietowania na sukces państw członkowskich w procesie legislacyjnym UE. Według wyników, pakietowanie istotnie zmniejsza sukces państw kosztem Parlamentu Europejskiego, ale zarazem zapewnia widocznie większy sukces krajom, które pełnią w danym czasie funkcję prezydencji w Radzie oraz z których pochodzi sprawozdawca danego projektu w PE. Ponadto odkryto, że pakiety legislacyjne znacznie zwiększają sukces preferencji Komisji Europejskiej (KE).
- 3) Odkrycie istotnego i dwutorowego wpływu pakietowania na szybkość procesu legislacyjnego UE. Według wyników, wymiana preferencji w ramach jednego projektu znacznie skraca czas jego uchwalenia, podczas gdy pakietowanie między kilkoma połączonymi ze sobą projektami ten czas istotnie wydłuża.
- 4) Opracowanie trzech modeli predykcyjnych.
 - a. Na bazie binarnej regresji logistycznej oszacowano modele, które z ok. 70-80% dokładnością pozwalają przewidywać, które przyszłe projekty legislacyjne UE będą rozstrzygnięte w ramach pakietowania między PE a Radą.
 - b. Na bazie regresji liniowej wielorakiej oszacowano modele, które pozwalają przewidywać sukces państw członkowskich oraz KE w negocjacjach nad przyszłymi aktami prawnymi UE w zwykłej i specjalnej procedurze ustawodawczej (ZPU i SPU), przy uwzględnieniu określonych czynników kontrolnych.
 - c. Na bazie regresji Cox'a oszacowano modele, które pozwalają przewidywać czas uchwalenia przyszłych aktów prawnych UE w ZPU, przy uwzględnieniu określonych czynników kontrolnych.Powyższe modele mogą być wykorzystywane przez decydentów UE (np. do wyboru najlepszych technik negocjacyjnych), jak i naukowców (np. do prognozowania przebiegu i wyników przyszłych negocjacji).
- 5) Określenie na podstawie w/w modeli rekomendacji, które pozwolą zwiększyć sukces państw i KE w ZPU i SPU oraz szybkość procesu legislacyjnego UE. Rekomendacje te mogą być wykorzystane w praktyce przez polityków i decydentów krajów członkowskich, a także urzędników UE.
- 6) Opracowanie teorii pakietowania w procesie legislacyjnym UE, która łączy hipotezy wynikające z założeń racjonalizmu i konstruktywizmu, a także pozwala lepiej wytłumaczyć wpływ i skutki pakietowania w tym procesie.
- 7) Opublikowanie dwóch artykułów w czasopismach z *impact factor*: „Comparative European Politics” (Q1: pierwszy kwartyl najlepszych czasopism z obszaru nauk politycznych; IF: 1.151) oraz „International Politics” (Q2; IF: 0.619). Trzeci artykuł znajduje się w recenzji na etapie *minor revision* w „International Political Science Review” (Q1; IF: 1.153). W ramach projektu opracowano również dwa dodatkowe papyry na temat wpływu pakietowania proces legislacyjny UE, które będą wysłane do czasopism z IF.
- 8) Konstrukcja trzech baz danych: EUPAD (dane dot. pakietowania w odniesieniu do 605 aktów ustawodawczych UE uchwalonych przez Parlament i Radę w ZPU), DEUPAD [dane o sukcesie państw członkowskich i KE w odniesieniu do 331 kwestii legislacyjnych, które wynikły w toku negocjowania 125 najważniejszych aktów prawnych UE przyjętych w ZPU i SPU; autorskie uzupełnienie bazy DEUII (Thomson et al. 2012) o zmienne dot. pakietowania i inne] oraz EUTIME (dane na temat szybkości procesu legislacyjnego UE w odniesieniu do 599 aktów prawnych uchwalonych w ZPU; łącznie 2693 obserwacji/punktów czasowych). Bazy te znajdują się w otwartym dostępie na stronie internetowej projektu. W efekcie inni badacze mogą je wykorzystać do własnych badań nad procesem legislacyjnym UE lub do weryfikacji wyników uzyskanych w projekcie.
- 9) Wykazanie, że konstruktywizm społeczny posiada wartość dodaną w wyjaśnianiu przyczyn i wpływu pakietowania na przebieg i wyniki procesu legislacyjnego UE.
- 10) Określenie praktycznych i normatywnych (demokratycznych) konsekwencji pakietowania dla procesu legislacyjnego UE.
- 11) Konstrukcja strony internetowej: <http://www.jmc.inp.uj.edu.pl/package>. Znajdują się na niej wszystkie wyniki projektu, w tym bazy danych i papyry konferencyjne.

UZYSKANE WYNIKI

Celem projektu była kompleksowa i empiryczna analiza porozumień pakietowych w procesie legislacyjnym Unii Europejskiej w ramach zwykłej i specjalnej procedury ustawodawczej (ZPU i SPU). Porozumienia pakietowe są to nieformalne kompromisy zawierane między Parlamentem Europejskim (PE) oraz Radą w sprawie projektów legislacyjnych, w których obie instytucje wymieniają się (handlują) swoimi

preferencjami. Pakietowanie może mieć dwie formy: pakietów jednoprojektowych lub wieloprojektowych. Pakiet jednoprojektowy jest to porozumienie, w którym PE i Rada wymieniają się swoimi preferencjami wobec kwestii znajdujących się w jednym projekcie. Natomiast pakiet wieloprojektowy jest to porozumienie dotyczące dwóch lub więcej projektów legislacyjnych, które są połączone ze sobą oraz negocjowane łącznie. Wówczas wymiana preferencji odbywa się pomiędzy kwestiami znajdującymi się w kilku aktach prawnych.

W projekcie postawiono trzy pytania badawcze: Po pierwsze, jakie czynniki powodują, że Parlament i Rada zawierają porozumienia pakietowe? Po drugie, czy i jak porozumienia pakietowe wpływają na wynik negocjacji w ZPU i SPU, w szczególności na sukces państw członkowskich? Po trzecie, jaki jest wpływ i konsekwencje pakietowania dla szybkości procesu legislacyjnego oraz deficytu demokracji w UE?

Pierwsze pytanie badawcze

W celu odpowiedzi na pierwsze pytanie badawcze, przeprowadzono analizę empiryczną, w której spróbowano zidentyfikować czynniki wpływające na skłonność PE oraz Rady do ustalania treści aktów prawnych UE w drodze pakietów jednoprojektowych (wymiany preferencji w ramach jednego projektu). W pierwszym kroku postawiono osiem hipotez przewidujących wpływ określonych zmiennych na zawieranie takich porozumień. Twierdzenia te wywiedziono z dwóch teorii: instytucjonalizmu racjonalnego wyboru oraz konstruktywizmu społecznego. Następnie hipotezy te zweryfikowano ilościowo za pomocą binarnej regresji logistycznej na bazie danych EUPAD.

Analiza empiryczna ujawniła, że skłonność PE i Rady do pakietowania w obrębie jednego projektu jest funkcją siedmiu czynników: rozmiaru przestrzeni negocjacyjnej (mierzonej liczbą konfliktowych kwestii oraz kompleksowością projektu), zapracowania prezydencji Rady, tożsamości narodowej sprawozdawcy PE oraz prezydencji Rady właściwych w sprawie projektu, materii projektu, czasu negocjacji nad projektem, socjalizacji oraz doświadczenia komisji PE w sprawach z zakresu ZPU. I tak, zawarcie porozumienia pakietowego jest bardziej prawdopodobne, jeśli: 1) projekt zawiera wiele konfliktowych kwestii, którymi można się wymienić; 2) projekt jest kompleksowy, tj. dotyczy kilku polityk UE; 3) prezydencja Rady jest zapracowana, czyli kieruje jednocześnie negocjacjami nad wieloma projektami; 4) sprawozdawca projektu w PE pochodzi z kraju prezydencji negocjującej dany projekt; 5) projekt dotyczy spraw regulacyjno-technicznych lub regulacyjno-redystrybucyjnych. Natomiast szansa na pakietowanie maleje wraz z czasem negocjacji. Ponadto, analiza ujawniła zasadność konstruktywizmu przy wyjaśnianiu powodów pakietowania. Wykazano bowiem, że jest ono efektem socjalizacji: skłonność do zawierania pakietów zwiększa się wraz z zawieraniem kolejnych pakietów (wraz z czasem pakietowanie staje się „właściwą rzeczą do zrobienia”) oraz ze wzrostem doświadczenia komisji PE w rozstrzyganiu projektów rozpatrywanych w ZPU.

Drugie pytanie badawcze

W celu odpowiedzi na drugie pytanie badawcze przeprowadzono trzy badania empiryczne. Pierwsze dwa dotyczyły wpływu pakietowania na sukces państw w ZPU i SPU, a trzecie na sukces KE.

Wpływ pakietowania na sukces państw członkowskich w procesie legislacyjnym UE

W pierwszym badaniu sprawdzono, czy i jak pakietowanie generalnie wpływa na sukces wszystkich państw członkowskich w ZPU i SPU. W tym celu dokonano testu określonych hipotez za pomocą wielopoziomowej regresji liniowej wielorakiej na bazie DEUPAD. Uzyskano następujące wyniki. Po pierwsze, pakietowanie wieloprojektowe istotnie zmniejsza sukces państw członkowskich w ZPU i SPU. Potwierdziła się zatem hipoteza, że pakiety legislacyjne są bardziej korzystne dla Parlamentu Europejskiego niż dla członków Rady (państw). Głównie dlatego, że PE często łączy ze sobą i blokuje kilka projektów zawartych w pakiecie, zmuszając tym samym Radę do udzielenia mu koncesji w zamian za ich odblokowanie i uchwalenie.

Po drugie, choć generalnie pakietowanie redukuje sukces państw w procesie legislacyjnym UE, to dla niektórych państw jest bardzo korzystne. Analiza wykazała, że pakietowanie między kilkoma projektami istotnie zwiększa sukces państwa, które pełni funkcję prezydencji w czasie finalnych negocjacji nad projektem oraz z którego pochodzi sprawozdawca projektu w PE. Wyniki te mają istotne praktyczne i normatywne konsekwencje. Z praktycznego punktu widzenia oznaczają, że tzw. *relais actors*, czyli kluczowi negocjatorzy reprezentujący PE i Radę w międzyinstytucjonalnych negocjacjach (tj. sprawozdawcy i prezydencja) mają w wyniku deformalizacji procesu legislacyjnego UE (tj. ustalania treści aktów prawnych UE w tzw. trilogach – nieformalnych i zamkniętych dla publiczności spotkaniach przedstawicieli PE, Rady i KE) olbrzymią władzę kształtowania finalnych wyników negocjacji nad aktami prawnymi UE. W szczególności mogą

wykorzystywać pakietowanie do osiągnięcia rezultatów, które są bardziej korzystne dla ich państw. Z normatywnego punktu widzenia powyższe zjawisko zagraża demokracji i legitymizacji procesu legislacyjnego UE. Powoduje bowiem, że negocjacje są nietransparentne i poza kontrolą opinii publicznej, finalna treść aktów prawnych nie jest reprezentatywna z perspektywy medianowych stanowisk PE i Rady, a niektóre państwa mają nieproporcjonalnie większy wpływ na końcowe rezultaty negocjacji, zwłaszcza te, których posłowie są częściej wybierani na sprawozdawców w PE.

Po trzecie, analiza ujawniła inne czynniki wpływające na sukces państw w procesie legislacyjnym UE. W szczególności kraje członkowskie są mniej skuteczne w negocjacjach, gdy ich preferencje są ekstremalne oraz znacznie oddalone od stanowiska PE lub KE. Ich sukces jest natomiast widocznie wyższy, jeśli posiadają one wysoki poziom kapitału sieciowego (mierzonego liczbą i jakością kontaktów dyplomatycznych z pozostałymi krajami członkowskimi), a także gdy komisarz właściwy w sprawie projektu pochodzi z danego państwa. Ponadto, analiza wykazała, że czynniki proceduralne (typ procedury legislacyjnej, głosowanie KWG), zajmowanie pozycji status quo (postulowanie utrzymania dotychczasowego stanu prawnego) czy siła parlamentu narodowego nie mają widocznego wpływu na sukces. Co ciekawe, wyniki dowiodły, że siła głosu państwa negatywnie oddziałuje na jego sukces – im większa siła głosu danego kraju (mierzona głosami ważonymi oraz poziomem ludności), tym mniejsza jego skuteczność. W tym kontekście projekt kwestionuje powszechny pogląd (także ugruntowany teoretycznie w ramach teorii dystrybucyjnego targowania się), że państwa o największej sile głosu są najbardziej skuteczne w UE – jest wręcz przeciwnie.

W drugim badaniu przeprowadzono dwa *case studies* dotyczące Polski oraz Niemiec w celu sprawdzenia, jak pakietowanie oddziałuje na sukces tych państw w procesie legislacyjnym UE. Analiza wykazała, że wymiana w ramach pojedynczych projektów nie ma wpływu na sukces Polski i Niemiec. Natomiast pakietowanie między kilkoma projektami istotnie redukuje skuteczność Polski, podczas gdy nie ma znaczenia dla sukcesu Niemiec. Wyniki te oznaczają, że Polska i Niemcy nie potrafią wykorzystać możliwości handlu preferencjami do uzyskania lepszych wyników negocjacyjnych. Jednocześnie projekt wykazał, że państwa, które mają najmniejszą skłonność do pakietowania i handlu koncesjami (mierzoną „indeksem hojności” zaprojektowanym przez Daniela Naurina), osiągają istotnie mniejszy sukces (np. Niemcy i Francja).

Wpływ pakietowania na sukces Komisji Europejskiej w procesie legislacyjnym UE

W trzecim badaniu sprawdzono, czy i jak pakietowanie wpływa na sukces Komisji Europejskiej, czyli instytucji posiadającej – z pewnymi wyjątkami – inicjatywę ustawodawczą w UE. W tym celu przeprowadzono test określonych hipotez za pomocą wielopoziomowej regresji liniowej wielorakiej na bazie DEUPAD. Uzyskano następujące wyniki. Po pierwsze, zgodnie z główną hipotezą, sukces KE jest zdecydowanie większy, gdy przedmiotem negocjacji jest pakiet legislacyjny. Wynik ten dowodzi, że Komisja może znacznie zwiększać skuteczność swoich preferencji w procesie legislacyjnym UE poprzez częstsze proponowanie pakietów składających się z kilku negocjowanych łącznie i symultanicznie projektów.

Po drugie, czynnikiem, który istotnie wpływa na sukces KE w procesie legislacyjnym UE, jest struktura i pozycjonowanie jej preferencji. KE jest mniej skuteczna, gdy posiada ekstremalne stanowisko, podczas gdy jest bardziej skuteczna, gdy jej preferencje są intensywne (tj. KE przypisuje wysoką ważność prezentowaniu preferencji w sprawie projektu). Tak samo sukces KE istotnie wrasta, gdy buduje ona koalicję z PE.

Po trzecie, analiza ujawniła kluczowe znaczenie czasu, w którym projekt jest negocjowany. Komisja jest zdecydowanie bardziej skuteczna w realizacji swoich preferencji w przypadku projektów, które są rozpatrywane w okresie tuż przed końcem kadencji PE (przed wyborami do PE). Wynik ten dowodzi, że KE może zwiększać skuteczność w negocjacjach poprzez proponowanie projektów w okresie przedwyborczym.

Po czwarte, zidentyfikowano silną wariację sukcesu KE pomiędzy jej kadencjami. Wyniki dowiodły, że była ona najbardziej skuteczna w latach 1999-2004, a więc w okresie przewodnictwa Romano Prodiego. Co ciekawe, analiza ujawniła, że wbrew powszechnej opinii Komisja Jacques'a Santer'a (1995-1999) - negatywnie oceniana w literaturze, gdyż jako jedyna w historii podała się do dymisji w wyniku podejrzeń o korupcję – nie osiągała najgorszych wyników negocjacyjnych spośród wszystkich badanych Komisji.

Jednocześnie analiza wykazała, że charakterystyka projektu legislacyjnego, to jest jego forma (rozporządzenie, dyrektywa, decyzja), nowość (nowy projekt w danym obszarze vs. projekt zmieniający poprzednią legislację) oraz procedura legislacyjna (ZPU/SPU), a także zajmowanie stanowiska status quo (postulowanie utrzymania dotychczasowego stanu prawnego) nie mają istotnego wpływu na sukces KE.

Trzecie pytanie badawcze

W celu odpowiedzi na trzecie pytanie badawcze przeprowadzono analizę empiryczną, w ramach której zbadano wpływ pakietowania na szybkość procesu legislacyjnego UE. W pierwszym kroku postawiono

hipotezy, wśród których główną była ta wyprowadzona z teorii instytucjonalizmu racjonalnego wyboru, że pakietowanie przyspiesza negocjacje, istotnie skracając czas trwania procedury legislacyjnej. Następnie wszystkie twierdzenia przetestowano za pomocą dwóch technik statystycznych - regresji dwumianowej ujemnej oraz semi-parametrycznej regresji Cox'a na bazie EUTIME. Badanie uzupełniono o dodatkowe czynniki mogące mieć potencjalny wpływ na szybkość procesu legislacyjnego UE.

Analiza wykazała, że wpływ pakietowania na szybkość legislacyjną zależy od typu pakietu. O ile pakietowanie w ramach jednego projektu (pakiet jednoprojektowy) istotnie przyspiesza negocjacje, o tyle pakietowanie w ramach kilku projektów (pakiet wieloprojektowy) je znacznie wydłuża. Artykuł kwestionuje zatem powszechny pogląd, że proponowanie przez KE coraz większej liczby pakietów wieloprojektowych zwiększa efektywność procesu legislacyjnego. W praktyce dotyczy to tylko pakietów jednoprojektowych.

Analiza ujawniła również, że szybkość podejmowania decyzji w UE jest funkcją czterech dodatkowych czynników: niecierpliwości aktorów, bliskości ideologicznej sprawozdawcy i prezydencji odpowiedzialnych za negocjowanie projektu, charakterystyki projektu oraz polityczności negocjacji. Według wyników, czas negocjacji jest krótszy, jeśli projekt wymaga pilnego uchwalenia, jest rozpatrywany tuż przed wyborami do PE lub reguluje kwestie budżetowe. Natomiast proces legislacyjny znacznie się wydłuża, gdy sprawozdawca i prezydencja mają odmienne preferencje ideologiczne lub pochodzą z tego samego kraju, przedmiotem negocjacji jest dyrektywa, nowy projekt (po raz pierwszy regulujący daną materię) lub projekt kompleksowy, oraz gdy ministrowie angażują się w negocjacje, powodując ich upolitycznienie. Co zaskakujące, analiza wykazała, że po wschodnim rozszerzeniu UE z 2004 r. proces uchwalania aktów prawnych w ramach ZPU istotnie przyspieszył. A zatem wbrew obawom zgłaszanym w literaturze i przez opinię publiczną, zwiększenie składu UE o 15 nowych państw nie spowodowało spadku efektywności legislacyjnej. W ramach projektu zbadano również implikacje powyższych wyników dla deficytu demokracji w UE (zob. „Wpływ na dyscyplinę”).

WPLYW NA DYSCYPLINĘ

Po pierwsze, projekt pozwolił lepiej zrozumieć wpływ i skutki pakietowania dla przebiegu oraz wyników procesu legislacyjnego UE. Przede wszystkim, zidentyfikował on szereg czynników wpływających na skłonność PE i Rady do zawierania porozumień pakietowych w czasie negocjacji nad aktami prawnymi UE. Jak dotychczas, kwestia ta nie była przedmiotem intensywnych badań w literaturze. Wartością dodaną projektu jest odkrycie potencjału teorii konstruktywizmu społecznego w wyjaśnianiu pakietowania. Dotychczas badacze analizowali to zjawisko tylko za pomocą kategorii teorii racjonalistycznych, takich jak: struktura i intensywność preferencji, niecierpliwość aktorów, charakterystyka projektu (redystrybucyjny, regulacyjny) czy normy formalnoprawne (np. procedura). Natomiast determinanty społeczne, nieformalne czy personalne, które są zakładane przez konstruktywizm, były pomijane. Projekt pokazał, że powyższe czynniki mają kluczowe znaczenie, przez co przyszłe studia wyjaśniające pakietowanie powinny brać pod uwagę socjalizację, normy nieformalne w danej komisji PE czy relacje narodowo-ideologiczne między *relais actors*.

Po drugie, projekt znacznie wzbogacił literaturę na temat szybkości procesu legislacyjnego UE. Przede wszystkim wykazał, że pakietowanie ma istotny (i dwojaki) wpływ na czas uchwalania aktów prawnych UE. Jak dotychczas, czynnik ten nie był analizowany w literaturze, przez co projekt stanowi istotną kontrybucję w tym zakresie. Ponadto, w ramach badań projektowych odkryto dodatkowe determinanty czasu negocjacji legislacyjnych w UE, które były pomijane w literaturze. W szczególności wykazano, że szybkość tych negocjacji zależy od narodowości i ideologicznej zgodności głównych negocjatorów PE i Rady, czyli sprawozdawcy i prezydencji. Wyniki te otwierają nowy obszar badań nad czasem legislacyjnym, polegający na analizie wpływu nie tylko cech instytucji UE (np. heterogeniczności preferencji w ramach Rady), ale także *relais actors* - decydentów reprezentujących te instytucje w negocjacjach (np. komisarzy czy sprawozdawców-cieni). Nadto, projekt ujawnił obecność tzw. efektu antycypacyjnego (przyspieszania procesu legislacyjnego wraz ze zbliżaniem się wyborów do PE) oraz wykazał, że – wbrew powszechnej opinii - Unia Europejska jest bardzo skuteczna w szybkim odpowiadaniu na pilne problemy, luki prawne i kryzysy. Jak dotychczas, obie te kwestie nie były przedmiotem szczegółowych badań w literaturze poświęconej czasowi legislacyjnemu.

Po trzecie, po raz pierwszy projekt wykazał, jaki jest wpływ pakietowania na sukces państw członkowskich oraz KE w procesie legislacyjnym UE. W dotychczasowej literaturze pakiety były badane tylko pod kątem ich znaczenia dla sukcesu PE (Kardasheva, 2013), zmiany preferencji państwa w toku negocjacji (Aksoy, 2012) czy poziomu konsensusu w Radzie (Konig, Junge, 2009; McKibben et al., 2014), ale nie dla sukcesu państw i KE w ZPU i SPU. Projekt wypełnił tę istotną lukę. Jest to o tyle kluczowe, że obecnie KE proponuje coraz więcej pakietów legislacyjnych. Projekt ujawnił również dodatkowe czynniki wpływające na sukces państw, które nie były badane w literaturze (np. posiadanie komisarza właściwego w sprawie danego

projektu). Ponadto, obalił on powszechny pogląd, że kraje o największej sile głosu osiągają najwyższy poziom sukcesu, co może zmienić postrzeganie wpływu dużych państw na kształt legislacji UE (np. Niemiec).

Po czwarte, projekt ujawnił normatywne skutki pakietowania dla procesu legislacyjnego UE. Przede wszystkim wykazał, że istotnie zwiększa ono wpływ *relais actors* na szybkość oraz wyniki negocjacji, co może mieć negatywne konsekwencje dla reprezentatywności oraz legitymizacji demokratycznej legislacji UE. Na przykład, negocjatorzy o odmiennych stanowiskach ideologicznych mogą sztucznie wydłużać czas procedury, nawet jeśli medianowe preferencje PE i Rady są bliskie. W ten sposób rywalizacja ideologiczna między *relais actors* osłabia legitymację *output*, powodując opóźnienia w uchwalaniu prawodawstwa. Możliwe jest również, że *relais actors* posiadający podobne stanowiska ideologiczne lub taką samą narodowość będą wykorzystywać swoją władzę kształtowania szybkości decyzyjnej do konstruowania kompromisów legislacyjnych, które są korzystne dla ich państwa lub indywidualnych preferencji, ale niereprezentatywne dla większości w PE czy Radzie. Ponadto, projekt dowodzi, że większa skłonność do pakietowania powoduje spadek transparentności procesu legislacyjnego, gdyż pakiety są rozstrzygane w tajnych trilogach, w których kontrola nad *relais actors* jest poważnie ograniczona. Ogółem, projekt sugeruje, że selekcja właściwych negocjatorów oraz ograniczenie pakietowania ma kluczowe znaczenie dla legitymizacji demokratycznej procesu legislacyjnego UE.

Po piąte, wyniki projektu mają również praktyczne implikacje. Dowodzą, że ustawodawcy są w stanie przyspieszyć proces legislacyjny, zawierając porozumienia pakietowe w ramach pojedynczych projektów (jednak aby to umożliwić, wnioskodawca musi przedstawiać kompleksowe wnioski legislacyjne, obejmujące wiele kwestii lub wpływające na kilka polityk), negocjując projekty przed wyborami lub wybierając negocjatorów o podobnych stanowiskach ideologicznych. Techniki te mają zastosowanie nie tylko do UE, ale także do procesu legislacyjnego w dwuizbowych parlamentach krajowych, w których przyjęcie legislacji wymaga porozumienia między dwiema izbami, a sprawozdawcy czy liderzy partii odgrywają kluczową rolę (np. Włochy, Rumunia czy Niemcy). Projekt również wykazał, że praktyka proponowania coraz większej liczby pakietów wieloprojektowych, stosowana przez rządy krajowe i KE, nie jest efektywnym sposobem skracania czasu negocjacji, gdyż w zasadzie taka działalność go wydłuża. Ponadto, opracowane modele umożliwiają kształtowanie skłonności PE i Rady do zawierania porozumień pakietowych. Efektem projektu są też praktyczne rekomendacje, które pozwalają zwiększać sukces państw i KE w procesie legislacyjnym UE.

Po szóste, skonstruowane w ramach projektu ilościowe modele predykcyjne mogą być wykorzystywane przez badaczy UE do przewidywania, które projekty będą rozstrzygnięte w ramach pakietowania, a także jaki będzie sukces państw i KE oraz czas negocjacji nad przyszłymi aktami prawnymi UE. Modele te zwiększą zatem możliwości predykcyjne nauk o polityce oraz studiów europejskich.

Po siódme, w ramach projektu zostały stworzone trzy bazy danych: EUPAD, DEUPAD oraz EUTIME. Są one publicznie dostępne dla badaczy UE na stronie projektu. W efekcie mogą oni je wykorzystywać do testowania swoich hipotez. Może to doprowadzić do odkrycia nowych faktów na temat procesu legislacyjnego UE oraz uzyskania pewniejszej wiedzy (krzyżowa weryfikacja hipotez).